Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 23. septembra 2020*

„Znamka Evropske unije – Figurativna znamka Evropske unije 7Seven – Neobstoj zahteve za podaljšanje registracije znamke – Izbris znamke ob izteku registracije – Člen 53 Uredbe (EU) 2017/1001 – Zahtevek pridobitelja licence za vrnitev v prejšnje stanje – Člen 104(1) Uredbe 2017/1001 – Dolžnost skrbnosti“

V zadevi T-557/19,

Seven SpA s sedežem v Leiniju (Italija), ki jo zastopa L. Trevisan, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa H. O'Neill, agent,

tožena stranka,

zaradi tožbe zoper odločbo petega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 4. junija 2019 (zadeva R 2076/2018-5) v zvezi z zahtevkom za vrnitev v prejšnje stanje glede pravice zahtevati podaljšanje figurativne znamke Evropske unije 7Seven,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi D. Spielmann, predsednik, U. Öberg (poročevalec), sodnik, in O. Spineanu-Matei, sodnica,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 9. avgusta 2019,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 27. novembra 2019,

na podlagi tega, da stranki v roku treh tednov od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka nista vložili predloga, naj se opravi obravnava, in na podlagi sklepa v skladu s členom 106(3) Poslovnika Splošnega sodišča, da bo to odločilo brez ustnega dela postopka,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, družba Seven SpA, je 22. julija 1997 pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146) (ki je bila nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena in tudi sama nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)), vložila zahtevo za registracijo znamke Evropske unije.

2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je ta figurativni znak:

3 Proizvodi, za katere se zahteva registracija, spadajo v razrede 16, 18 in 25 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen.

4 Znamka je bila 2. maja 2001 registrirana kot znamka Evropske unije pod številko 591206 in ta registracija je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 53/2001 z dne 18. junija 2001.

5 Tožeča stranka je 29. septembra 2005 zadevno znamko prenesla na družbo Seven Licensing Company S.à r.l. za proizvode iz razreda 25 in pridobila licenco za navedeno znamko. Ta licenca ni bila vpisana v register znamk Evropske unije.

6 Po nizu prenosov je bila zadevna znamka 30. aprila 2013 dodeljena družbi Seven7 Investment PTE Ltd (v nadaljevanju: imetnica zadevne znamke) za proizvode iz razreda 25. Dodeljena ji je bila nova številka registracije 8252223, ki je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 83/2013 z dne 3. maja 2013.

7 EUIPO je 26. decembra 2016 v skladu s členom 47(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 53(2) Uredbe 2017/1001) imetnico zadevne znamke obvestil, da se obdobje varstva navedene znamke izteče 22. julija 2017 in da je zahtevo za podaljšanje mogoče vložiti od 23. januarja 2017 do 24. julija 2017. EUIPO je poleg tega poudaril, da če se plača dodatna pristojbina za zapoznelo plačilo pristojbine za podaljšanje, se rok podaljša do 22. januarja 2018.

8 Vendar imetnica zadevne znamke ni zahtevala podaljšanja registracije te znamke.

9 EUIPO je 2. februarja 2018 zastopnika imetnice zadevne znamke obvestil o izteku obdobja varstva te znamke po 22. juliju 2017.

10 Tožeča stranka je 21. julija 2018 na podlagi člena 104 Uredbe 2017/1001 vložila zahtevek za vrnitev v prejšnje stanje in zahtevala ponovno pridobitev svoje pravice do vložitve zahteve za podaljšanje registracije zadevne znamke (v nadaljevanju: zahteva za ponovno pridobitev pravic). Tožeča stranka je v zahtevi za ponovno pridobitev pravic EUIPO obvestila, da ji je bila podeljena licenca za navedeno znamko in da je njena imetnica kršila svojo pogodbeno obveznost, da jo obvesti o svoji nameri, da ne bo podaljšala registracije zadevne znamke, tako da je sama ni mogla pravočasno podaljšati.

11 Oddelek „Operativne dejavnosti“ pri EUIPO je z odločbo z dne 30. avgusta 2018 zavrnil zahtevo tožeče stranke za ponovno pridobitev pravic in potrdil izbris registracije zadevne znamke.

12 Tožeča stranka je 23. oktobra 2018 na podlagi členov od 66 do 71 Uredbe 2017/1001 pri EUIPO vložila pritožbo zoper odločbo oddelka „Operativne dejavnosti“ pri EUIPO.

13 Odbor za pritožbe je 4. aprila 2019 tožeči stranki poslal obvestilo, v katerem je navedel, da ji ni mogoče odobriti ponovne pridobitve pravice zahtevati podaljšanje registracije zadevne znamke, ker opisani položaj ne dokazuje, da je izkazala vso skrbnost, ki so jo zahtevale okoliščine.

14 Peti odbor za pritožbe pri EUIPO je z odločbo z dne 4. junija 2019 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo zavrnil. Najprej je opozoril, da je treba določbe člena 104 Uredbe 2017/1001 razlagati ozko. Dalje, potem ko je ugotovil, da je za nepodaljšanje registracije zadevne znamke odgovorna njena imetnica, je odbor za pritožbe menil, da tožeča stranka ni mogla uspešno zahtevati podaljšanja registracije navedene znamke, ne da bi prej pridobila izrecno dovoljenje njene imetnice. Vendar naj rok za podaljšanje zaradi neobstoja takega dovoljenja ne bi prenehal teči. Tožeča stranka naj bi lahko opustitev podaljšanja s strani imetnice zadevne znamke odpravila le tako, da bi dokazala, da je do take opustitve prišlo kljub temu, da je ta imetnica izkazala vso zahtevano skrbnost. Odbor za pritožbe je dodal, da bi morala pridobiteljica licence tudi ob predpostavki, da je njena pravica do podaljšanja obstajala neodvisno od imetnice zadevne znamke, storiti vse potrebno za pravočasno zagotovitev podaljšanja registracije zadevne znamke. Poleg tega je menil, da tožeča stranka ni dokazala obstoja izjemnih okoliščin, ki bi lahko upravičile ponovno pridobitev pravice zahtevati podaljšanje registracije zadevne znamke. Nazadnje, odbor za pritožbe je kot brezpredmetno zavrnil trditev tožeče stranke, da odobritev ponovne pridobitve pravice zahtevati podaljšanje registracije zadevne znamke ne bi povzročila nobenega posega v katero koli pravico ali pričakovanje tretje osebe.

Predlogi strank

15 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razveljavi;

– ugodi zahtevku za vrnitev v prejšnje stanje in zahtevi za podaljšanje registracije zadevne znamke.

16 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– plačilo stroškov naloži tožeči stranki.

Pravo

17 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe v bistvu navaja pet tožbenih razlogov, pri čemer se prvi nanaša na kršitev členov 53 in 104 Uredbe 2017/1001 v povezavi s splošnim načelom učinkovitosti, ker naj bi odbor za pritožbe kršil samostojno pravico pridobiteljice licence, da vloži zahtevo za podaljšanje registracije zadevne znamke in zahtevo za ponovno pridobitev pravic; drugi se nanaša na kršitev člena 104 Uredbe 2017/1001, ker naj bi tožeča stranka zahtevo za ponovno pridobitev pravic in zahtevo za podaljšanje vložila pravočasno; tretji se nanaša na kršitev člena 104 Uredbe 2017/1001, ker naj bi tožeča stranka ravnala z vso skrbnostjo, ki so jo zahtevale okoliščine; četrti se nanaša na kršitev člena 104 Uredbe 2017/1001, ker naj ukrepi, ki jih je priporočil odbor za pritožbe, ne bi zagotovili podaljšanja registracije zadevne znamke v predpisanem roku, peti pa se nanaša na kršitev splošnega načela varstva znamke Evropske unije, določenega v uvodni izjavi 11 Uredbe 2017/1001.

18 Splošno sodišče bo po vrsti najprej preučilo prvi tožbeni razlog, nato drugi, tretji in četrti tožbeni razlog skupaj ter nazadnje peti tožbeni razlog.

Pravica tožeče stranke do vložitve zahteve za ponovno pridobitev pravic in zahteve za podaljšanje registracije zadevne znamke

19 Tožeča stranka trdi, da je izpodbijana odločba napačna, ker je odbor za pritožbe v nasprotju s členoma 53 in 104 Uredbe 2017/1001 presojal zahtevo za podaljšanje registracije zadevne znamke in zahtevo za ponovno pridobitev pravic, kot če bi šlo za ponovno pridobitev pravic imetnice zadevne znamke, in ne tožeče stranke.

20 Dodaja, da je treba v skladu z načelom učinkovitosti pravnih pravil vsa pravna pravila, ki državljanu Unije dajejo pravico, uporabiti tako, da se nazadnje doseže njihov cilj. Po mnenju tožeče stranke je namen zahteve za ponovno pridobitev pravic zagotoviti, da imetnik pravice iz znamke Unije ne izgubi te pravice v primeru nespoštovanja roka, če je spoštoval nekatere roke in če je dokazal, da je ravnal z vso skrbnostjo, ki so jo zahtevale okoliščine. Odbor za pritožbe pa naj bi s tem, da je tožeči stranki naložil, naj dokaže, da je imetnica zadevne znamke ravnala s tako skrbnostjo in da bi lahko vložila tako zahtevo, onemogočil izvrševanje te pravice in kršil načelo učinkovitosti.

21 EUIPO trditve tožeče stranke izpodbija.

22 Opozoriti je treba, da se v skladu s členom 53(1) Uredbe 2017/1001 „[r]egistracija blagovne znamke EU […] podaljša na zahtevo imetnika blagovne znamke EU ali katere koli osebe, ki jo imetnik izrecno pooblasti, pod pogojem, da so pristojbine plačane“.

23 Člen 104(1) Uredbe 2017/1001 pa določa, da „[p]rijavitelj ali imetnik blagovne znamke EU ali katera koli druga stranka v postopku pred Uradom, ki kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogla upoštevati časovnega roka [EUIPO], na podlagi zahteve ponovno pridobi pravice, če to neupoštevanje na podlagi določb te uredbe neposredno povzroči izgubo katere koli pravice ali pravnega sredstva“.

24 V skladu z zadnjenavedeno določbo se za tako zahtevo, vloženo pri EUIPO, predpostavlja, prvič, da je prijavitelj stranka v zadevnem postopku, drugič, da kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogel upoštevati roka EUIPO in, tretjič, da je bila neposredna posledica te nemožnosti izguba pravice ali pravnega sredstva (sodbi z dne 12. maja 2009, Jurado Hermanos/UUNT (JURADO), T-410/07, EU:T:2009:153, točka 15, in z dne 5. aprila 2017, Renfe-Operadora/EUIPO (AVE), T-367/15, neobjavljena, EU:T:2017:255, točka 24).

25 V zvezi s prvim pogojem je treba poudariti, da je v skladu s členom 53(1) Uredbe 2017/1001 za stranke v postopku za podaljšanje mogoče šteti le imetnika znamke ali osebe, ki jih je ta izrecno pooblastil (sodba z dne 12. maja 2009, JURADO, T-410/07, EU:T:2009:153, točka 16).

26 Nobena določba Uredbe 2017/1001 pa ne nasprotuje temu, da bi se „stranka v postopku za podaljšanje“ lahko štela za „stranko v postopku pred [EUIPO]“ v smislu člena 104(1) Uredbe 2017/1001. Uporaba veznika „ali“ v členu 104(1) Uredbe 2017/1001 namreč pomeni, da ima od zahteve za ponovno pridobitev pravic lahko korist vsaka stranka v postopku pred EUIPO, ne glede na to, ali je imetnica zadevne registrirane znamke Evropske unije (glej po analogiji sodbo z dne 31. januarja 2019, Thun/EUIPO (Riba), T-604/17, neobjavljena, EU:T:2019:42, točka 17).

27 Vendar iz teh določb nikakor ne izhaja, da je tožeča stranka kot imetnica licence za zadevno znamko glede podaljšanja registracije te znamke pravno izenačena z imetnikom znamke, ampak ravno nasprotno, kot katero koli drugo osebo jo mora imetnik zadevne znamke izrecno pooblastiti, da bi lahko vložila zahtevo za podaljšanje, obstoj takšnega pooblastila pa mora dokazati (glej v tem smislu sodbo z dne 12. maja 2009, JURADO, T-410/07, EU:T:2009:153, točka 21).

28 V obravnavanem primeru ni sporno, da je tožeča stranka 17. julija 2018 pridobila dovoljenje imetnice zadevne znamke, da lahko vloži zahtevo na podlagi člena 104 Uredbe 2017/1001, da bi ponovno pridobila pravico zahtevati podaljšanje registracije navedene znamke. Vendar je treba poudariti, da je bilo to dovoljenje izdano po izteku roka za vložitev zahteve za to podaljšanje, določenega v skladu s členom 53(3) Uredbe 2017/1001, in skoraj eno leto po izteku dejanske registracije znamke 22. julija 2017.

29 Člen 53(3) Uredbe 2017/1001 določa:

„Zahteva za podaljšanje se predloži v šestih mesecih pred iztekom registracije. V tem roku se plača tudi osnovna pristojbina za podaljšanje in, kjer je to ustrezno, ena ali več pristojbin za vsak naslednji razred blaga ali storitev. Če se to ne zgodi, se zahteva lahko vloži in pristojbine plačajo v nadaljnjih šestih mesecih po izteku registracije, vendar je treba v tem podaljšanem roku plačati dodatno pristojbino za pozno plačilo pristojbine za podaljšanje ali pozno predložitev zahteve za podaljšanje.“

30 Kot je odbor za pritožbe pravilno navedel v točki 25 izpodbijane odločbe, rok za vložitev zahteve za podaljšanje registracije znamke teče neodvisno od morebitnega izrecnega dovoljenja, ki naj bi ga imetnik znamke podelil pridobitelju licence.

31 Postopek za podaljšanje se torej konča z iztekom roka iz člena 53(3) navedene uredbe. Zato je morala tožeča stranka, da bi jo bilo mogoče šteti za stranko v tem postopku na podlagi člena 53(1) Uredbe 2017/1001, pridobiti izrecno dovoljenje imetnice zadevne znamke, da bi lahko zahtevala podaljšanje registracije te znamke na datum, ki je pred iztekom določenega roka.

32 Ker je tožeča stranka izrecno dovoljenje dobila šele po izteku tega roka, je ni mogoče šteti niti za stranko v postopku za podaljšanje na podlagi člena 53(1) Uredbe 2017/1001 niti za „stranko v postopku pred [EUIPO]“ v smislu člena 104(1) navedene uredbe. Tožeča stranka torej ni mogla vložiti zahteve za ponovno pridobitev pravic kot pridobiteljica licence, ki je izgubila pravico, in je zato treba v obravnavanem primeru šteti, da je pred EUIPO nastopala le v imenu in za račun imetnice zadevne znamke, tako da je treba spoštovanje pogojev iz člena 104(1) Uredbe 2017/1001 preučiti v zvezi z zadnjenavedeno. Zato bi tožeča stranka, kot pravilno navaja odbor za pritožbe v točki 25 izpodbijane odločbe, lahko opustitev podaljšanja s strani imetnice zadevne znamke odpravila le, če bi dokazala, da je do take opustitve prišlo kljub temu, da je imetnica izkazala vso potrebno skrbnost.

33 Razlaga iz točke 32 zgoraj je najprimernejša za zagotovitev spoštovanja načela učinkovitosti in zahteve po pravni varnosti. Zagotavlja jasno določitev in strogo spoštovanje začetka in izteka rokov iz členov 53 in 104 Uredbe 2017/1001.

34 V skladu z ustaljeno sodno prakso namreč stroga uporaba pravil Unije na področju procesnih rokov ustreza zahtevi po pravni varnosti in nujnosti preprečevanja vsakršne diskriminacije oziroma vsakršnega samovoljnega ravnanja pri izvajanju sodne oblasti. Od tega je mogoče odstopati le v popolnoma izjemnih okoliščinah. Ne glede na to, ali so te okoliščine opredeljene kot nepredvidljive, kot višja sila ali kot opravičljiva zmota, v vsakem primeru vsebujejo subjektivni element, ki za dobroverno stranko prinaša obveznost, da dokaže vso vestnost in skrbnost, ki se zahteva od običajno obveščenega subjekta, da bi bil tako nadzorovan potek postopka in da bi bili spoštovani predpisani roki (glej v tem smislu sodbo z dne 21. maja 2014, Melt Water/UUNT (NUEVA), T-61/13, EU:T:2014:265, točka 38 in navedena sodna praksa).

35 Pogoje za uporabo člena 104(1) Uredbe 2017/1001 je torej treba razlagati ozko. Spoštovanje rokov je namreč vprašanje javnega reda in z vrnitvijo registracije znamke v prejšnje stanje po njenem izbrisu se lahko škoduje pravni varnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 19. septembra 2012, Video Research USA/UUNT (VR), T-267/11, EU:T:2012:446, točka 35).

36 Tako se imetnik znamke, ki registracije te znamke ni podaljšal v predpisanem roku, ne more izogniti posledicam lastne malomarnosti s tem, da tretji osebi dovoli vložitev zahteve za ponovno pridobitev pravice zahtevati podaljšanje registracije znamke Evropske unije po izteku navedenega roka.

37 Pridobitelj licence pa ne more po eni strani zahtevati ponovne pridobitve pravic zgolj zato, ker je imetnik znamke ostal pasiven in ni spoštoval roka za vložitev zahteve za podaljšanje registracije navedene znamke, po drugi strani pa imeti možnost ravnati v nasprotju z voljo imetnika znamke, ki se je zavestno odločil, da registracije te znamke ne bo podaljšal.

38 Zato je odbor za pritožbe pravilno menil, da je treba preveriti, ali so bili v zvezi z imetnico znamke spoštovani pogoji iz člena 104(1) Uredbe 2017/1001, tako da je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

Kršitev obveznosti skrbnega ravnanja, ki so ga zahtevale okoliščine, in nespoštovanje rokov iz člena 104 Uredbe 2017/1001

39 Najprej, tožeča stranka trdi, da je spoštovala roka iz člena 104 Uredbe 2017/1001. Trdi, da ta člen določa dva roka. Prvi je absolutni enoletni rok, ki teče od izteka neupoštevanega roka, to je 22. julija 2017. Drugi je relativni dvomesečni rok, ki teče od prenehanja vzroka za neupoštevanje roka. V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da je vzrok za neupoštevanje roka prenehal, ko je prejela izrecno dovoljenje imetnice zadevne znamke za ukrepanje, to je 17. julija 2018. Ker je bila zahteva za ponovno pridobitev pravic vložena 21. julija 2018, naj bi bila spoštovana oba roka.

40 Dalje, tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe s tem, da je od nje zahteval, naj dokaže, da je sprejela vse ukrepe, potrebne za zagotovitev pravočasnega podaljšanja, napačno uporabil absolutno merilo. Tožeča stranka pa bi morala sprejeti le ukrepe, ki so primerni za obravnavani primer in ki jih zahtevajo okoliščine. V obravnavanem primeru naj bi se za pogodbo z imetnico zadevne znamke uporabljalo italijansko pravo, ki naj bi priznavalo splošni načeli pravičnega in legitimnega pričakovanja ter dobre vere pri izpolnjevanju pogodbenih obveznosti. Zato naj bi moral odbor za pritožbe šteti, da je tožeča stranka – ker ni mogla predvideti, da imetnica zadevne znamke ne bo izpolnila svojih pogodbenih obveznosti – ravnala z vso skrbnostjo, ki jo zahtevajo okoliščine.

41 Nazadnje, tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe kršil člen 104 Uredbe 2017/1001, ker naj ukrepi, ki jih je priporočil za zagotovitev pravočasnega podaljšanja registracije zadevne znamke, ne bi bili učinkoviti in naj ne bi bili upoštevni pri nadzoru spoštovanja obveznosti skrbnega ravnanja tožeče stranke.

42 EUIPO trditve tožeče stranke izpodbija.

43 Splošno sodišče poudarja, da iz preučitve prvega tožbenega razloga izhaja, da je v obravnavani zadevi dopustnost zahteve za ponovno pridobitev pravic pogojena s tem, da imetnica zadevne znamke izpolnjuje pogoje iz člena 104 Uredbe 2017/1001.

44 V zvezi s tem, najprej, tožeča stranka ni podala nobenega pojasnila glede pasivnosti imetnice zadevne znamke pri podaljšanju registracije te znamke, tako da nič ne kaže na to, da je imetnica izkazala vso skrbnost, ki so jo zahtevale okoliščine, v smislu člena 104(1) Uredbe 2017/1001.

45 Dalje, v skladu s členom 104(2) Uredbe 2017/1001 je treba zahtevo za ponovno pridobitev pravic vložiti v pisni obliki v roku dveh mesecev od prenehanja vzroka za neupoštevanje roka.

46 V skladu s členom 104(5) Uredbe 2017/1001 pa se člen 104 ne uporablja za roke iz odstavka 2 tega člena. Če torej dvomesečni rok, ki je eden od pogojev za dopustnost zahteve, ni bil upoštevan, nove zahteve za ponovno pridobitev pravic kljub upravičenosti navedenega neupoštevanja ni več mogoče vložiti (sodba z dne 23. septembra 2009, Evets/UUNT (DANELECTRO in QWIK TUNE), T-20/08 in T-21/08, EU:T:2009:356, točka 24).

47 Trditve tožeče stranke, da je dvomesečni rok lahko začel teči šele na dan, ko je od imetnice zadevne znamke prejela dovoljenje, to je 17. julija 2018, tako da je bila zahteva vložena pravočasno, ni mogoče sprejeti.

48 Zgolj priznanje, da tožeča stranka ne bi mogla uspešno zahtevati podaljšanja registracije zadevne znamke brez izrecnega dovoljenja njene imetnice, namreč ne pomeni priznanja, da je neobstoj takega dovoljenja vzrok za neupoštevanje roka v smislu člena 104(1) Uredbe 2017/1001.

49 Poleg tega iz elementov spisa izhaja, da je imetnica zadevne znamke imenovala zastopnika, ki je bil obveščen, da se je dejanska registracija navedene znamke zaradi nepodaljšanja iztekla 22. julija 2017. Iz spisa pa ni razvidno, da bi navedena imetnica trdila, da je v zvezi z njo prišlo do kakršnega koli vzroka za neupoštevanje roka.

50 Nazadnje, vprašanje, ali se je tožeča stranka lahko zanesla na to, da bo imetnica zadevne znamke spoštovala svojo dolžnost izpolnitve pogodbenih obveznosti, je upoštevno le z vidika njunih pogodbenih razmerij in ugotovitve odgovornosti za morebitno škodo, ki jo je utrpela tožeča stranka, ne more pa vplivati na njen pravni položaj v razmerju do EUIPO.

51 Zato zahteva, ki jo je vložila tožeča stranka, ni bila dopustna, ker ni izpolnjevala pogojev iz člena 104(1) in (2) Uredbe 2017/1001.

52 Zato je treba drugi, tretji in četrti tožbeni razlog zavrniti, pri čemer druge trditve, ki jih je v zvezi s tem navedla tožeča stranka, takega sklepa ne morejo omajati.

Kršitev splošnega načela varstva, ki ga zagotavlja znamka Evropske unije

53 Po mnenju tožeče stranke je javnost zaradi izpodbijane odločbe izpostavljena verjetnosti zmede zaradi morebitnih prihodnjih registracij znakov, podobnih znamki, katere registracija je prenehala, tako da je s to odločbo kršeno splošno načelo varstva, ki ga zagotavlja znamka Evropske unije in ki je določeno v uvodni izjavi 11 Uredbe 2017/1001, v skladu s katero je namen registracije znamke zlasti zagotoviti funkcijo znamke kot označbe izvora znamke.

54 EUIPO trditve tožeče stranke izpodbija.

55 Opozoriti je treba, da je v uvodni izjavi 11 Uredbe 2017/1001 navedeno:

„Varstvo, ki ga zagotovi blagovna znamka EU in katere funkcija je še posebej v zagotavljanju blagovne znamke kot označbe izvora, bi moralo biti absolutno v primeru enakosti blagovne znamke in znaka ter blaga ali storitev. Varstvo bi moralo veljati tudi v primerih podobnosti med blagovno znamko in znakom ter blagom ali storitvami. Podati je treba razlago pojma podobnosti v zvezi z verjetnostjo zmede. Verjetnost zmede, katere ugotavljanje je odvisno od številnih elementov, zlasti od prepoznavnosti blagovne znamke na tržišču, povezovanja, ki ga lahko povzroči uporabljen ali registriran znak, stopnje podobnosti med blagovno znamko ter označenim blagom in storitvami, bi moralo pomeniti poseben pogoj takšnega varstva.“

56 Čeprav je cilj uvodne izjave 11 Uredbe 2017/1001 potrošniku ali končnemu uporabniku zagotoviti identiteto izvora blaga ali storitve, ki ju označuje znamka, s čimer mu omogoča, da brez možnosti zmede razlikuje to blago ali storitev od tistih, ki so drugega izvora (glej po analogiji sodbo z dne 19. junija 2012, Chartered Institute of Patent Attorneys, C-307/10, EU:C:2012:361, točka 36), pa njen namen – v nasprotju s tem, kar se zdi, da zatrjuje tožeča stranka – ni zagotoviti neomejene registracije znamke Evropske unije, če je ta prenehala zaradi nepodaljšanja registracije navedene znamke.

57 Ko namreč znamka preneha veljati in se njena registracija ne podaljša, ta znamka načeloma preide v javno domeno, kar spodbuja konkurenco in napredek. Zato je treba v skladu z načelom razpoložljivosti znamke, ki se navsezadnje ne uporabljajo oziroma se ne uporabljajo več, dati v javno domeno, da bi jih lahko drugi gospodarski subjekti registrirali in iz njih učinkovito pridobivali vse gospodarske koristi.

58 V obravnavani zadevi iztek registracije zadevne znamke izvira iz nepravočasnega podaljšanja te registracije. Kot pravilno navaja EUIPO, je dejstvo, da navedene znamke ni več mogoče uporabiti kot podlago za tožbo zoper druge poznejše znamke, posledica tega izteka, in ne kršitev splošnega načela varstva, ki ga zagotavlja znamka Evropske unije.

59 Zato je treba peti tožbeni razlog in tožbo v celoti zavrniti, ne da bi bilo treba preučiti dopustnost drugega dela predloga tožeče stranke.

Stroški

60 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

61 V obravnavanem primeru tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi EUIPO naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Seven SpA se naloži plačilo stroškov.

Spielmann Öberg Spineanu-Matei

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 23. septembra 2020.

Podpisi